

[Miljøministeren]

nale forpligtelser, i lyset af Vildtforvaltningsrådets indstilling og i lyset af, hvad vi kan lære fra den internationale workshop, der finder sted her i december, at overveje, på hvilke områder vi kan stramme op på den handlingsplan, som den tidligere regering lavede, sådan at man kan løse de konkrete problemer, der er med store skarvkoncentrationer rundt omkring i vores samfund.

Forslagsstillerne vil nok sige, at der er problemer med skarven, og det ved enhver at der er. Jeg vil bare sige, at det var der også sidste år, da man fastlagde denne plan, som knap nok har haft mulighed for at virke endnu.

Vi har et ansvar som land i forhold til den internationale beskyttelse af fuglearter. Vores forpligtelse hedder skarven. Danmark har op imod halvdelen af alle skarver, og det kan give os nogle problemer, og jeg er indstillet på, som jeg sagde det før, at overveje, hvad vi kan gøre konkret for at løse koncentrationsproblemer i de lokale samfund, men vi kan ikke bruge det argument, at bare der er problemer, løber man fra sine internationale forpligtelser. Hvordan skal vi kunne sige til fattige afrikanere, at de skal bevare eksempelvis elefanter eller andre store dyr, som vitterlig volder meget store vanskeligheder for deres landbrug, for deres landsbyer? Hvordan skal vi kræve, at de påtager sig denne forpligtelse, hvis vi – undskyld jeg siger det – velhavende, velstillede – man fristes næsten til at sige forkælede – danskere i det høje Nord ikke vil leve op til vores internationale forpligtelser? Jeg mener, det er meget svært.

Derfor er mit råd til oppositionen: Læg det dér paradeforslag til side og gå ind i arbejdet med på grundlag af den plan, der blev gennemført af den tidligere regering, og som vi har støttet, at finde de nødvendige skærpselser, der skal til, for at vi kan løse de vitterlig eksisterende reelle problemer i lokalsamfundene på en fornuftig og anstændig måde.

Jeg vil derfor gøre forslagsstillerne den tjeneste slet ikke at gå ind på deres forslag, men alene komme med denne opfordring til samarbejde på et fælles grundlag for at få løst problemerne.

Martin Glerup (S):

Socialdemokratiet afviser, at regeringsskiftet skal gå ud over skarverne. Vi vil ikke tillade et

blodbad på skarven gennem en ophævelse af EU's fuglebeskyttelsesdirektiv.

Derimod vil vi gerne medvirke til at hindre yderligere gener lokalt, hvor antallet af skarver de senere år er steget for voldsomt. Det skal ikke, som foreslået her, ske ved, at der indledes en storstilet jagt i skarvkolonierne. Flere skarvkolonier har været udsat for ulovlige ødelæggelser. Socialdemokratiet tager stærkt afstand fra den slags, men vi ønsker at undgå, at problemet vokser, ved at forhindre klækning af æg, hvor der er for mange skarver.

Under den tidligere miljøminister blev der udarbejdet en forvaltningsplan, som skulle løbe fra 1. januar 1993 til udgangen af 1996. Det blev i den forbindelse besluttet, at der skulle gøres status, efter at planen har fungeret et år, altså med udgangen af 1993.

Nu kræver Venstre og De Konservative, at der gennemføres lovgivning, endnu før deres egen forvaltningsplan har fået en chance for at virke. Det er en ret paradoks situation, og lovinitiativet virker på den baggrund noget hovedkulds og uigennemtænkt.

Lad os nu ikke tabe hovedet og gå fra den ene yderlighed til den anden. Husk på, at skarven på grund af intensiv forfølgelse og jagt var totalt udryddet som dansk ynglefugl fra 1876 til 1938. Den situation ønsker vi ikke at opleve igen.

Trods den store bestand af mellemskarver i Danmark – 43 pct. af den samlede nord- og mellemeuropæiske bestand – er fuglearten på internationalt plan betegnet som særlig truet og sårbar. Det betyder ikke, at den skal have lov til at udbrede sig ud over alle grænser, hvor den lokalt forårsager store gener. Siden totalfredningen i 1978 er den danske ynglebestand af mellemskarver blevet næsten tyvedoblet til 28.900 ynglepar og til en efterårsbestand på over 120.000 individer.

På miljøministerens initiativ har Vildtforvaltningsrådet arbejdet med skarvspørgsmålet. Rådet har peget på en række tiltag, som kan formindske generne ved skarven. Det er for det første afværgeforanstaltninger og vidensopbygning, for det andet forhandling mellem Skov- og Naturstyrelsen og de berørte parter om skarvgener, for de udvikler sig uoverskueligt, for det tredje øget mulighed for bortskræmning og for det fjerde regulering af en bestemt bestand ved at forhindre klækning af æg.